

ΤΟ ΣΩΜΑ ΤΗΣ

Δημοτικό

Να τον ο ουρανός χαρτί κι η θάλασσα μελανί,
να γράψω τα σουσουμιά σου κε παλι δε με φτάνει.
απου τα πόδια βάν αρχί, βγένο στην κεφαλή σου,
να γράψω τα πνεύματα, απου χί το κορμί σου.
αν πο ογιά την κεφαλή, τη γάστρα τη γιάλενια,
απου φορι τα γιάσεμιά κι είνε ξεφουντομένα.

αν πο για τα μαλλακια σου, που νιε σαν το μεταξι,
 καθα σου τριχα γινετε μαχερι να με σφαξι.
 αν πο κε για τα φρυδια σου, τσι στρογγυλλες καμαρες,
 οντε γιρισο κε σε ιδο με πιανουν λιγομαρες.
 αν πο κε για τ αμμαθια σου, τα σκιζαμιγδαλατα,
 απου νιε μεσα κουφοτα κε ζαχαρι γεματα.
 αν πο και για τα μαγουλα, τσι κουπες τσι γιαλενιες,
 απου χουνε τσι ροδαρες κι ινιε ξεφουντομενες.
 αν πο κε για τι μιτη σου, την πετροκοντυλατι,
 απου την εχι ο εροντας κοντιλιν του κε γραφι.
 αν πο κε για τα χιλη σου, τα μερτζανοβαμμενα,
 θε μου, κε να τα φιλενα να βαφανε κι εμενα.
 αν πο κε για τα ντοδια σου, τα πικνοφιτεμενα,
 αγγελος απου τσ ορανους τα φιτεβγ ενα ενα.
 αν πο κε για τι γλοσσα σου, τιν αιδονολαλουσα,
 απου τιν ιχαν τα πουλια σκοπους κι εκιλαιδουσαν.
 αν πο για το πιγουνι σου, το φαρφουρι φλετζανι,
 στιν Πολι κε στι Βενεθια μαστορας δεν το κανι.
 αν πο για τα βιζακια σου, τα Καστρινα λεμονια,
 απου νιε ολοστρογγιλα κι ασπρα οσαν τα χιονια.
 αν πο για το κορμακι σου, πελεκιτι κολωνα,
 οπιος σε παρι δε γερνα ποτεν του στον εονα.

Η Σουλαμιτις

Επιστρεψε, επιστρεψε, η Σουλαμιτις,
 επιστρεψε, επιστρεψε και οψομεθα εν σοι.
 Τι οψεσθε εν τη Σουλαμιτιδι;
 η ερχομενη ως χοροι των παρεμβολων.
 Τι ωραιωθησαν διαβηματα σου εν υποδημασιν,
 θυγατερ Ναδαβ;
 ρυθμοι μηρων σου ομοιοι ορμισκοις
 εργω χειρων τεχνιτου.
 Ομφαλος σου κρατηρ τορευτος
 μη υστερουμενος κραμα'
 κοιλια σου θημωνια σιτου πεφραγμενη εν κρινοις'